

har indtaget. Jeg vil gerne spørge, om det er de Herrers Mening, at man i alle andre Sager skal lægge den samme Vægt paa Arbejdsgiverforeningens Stilling, eller om det kun er i de Tilfælde, hvor de Herrer tilfældigvis selv kan have Brug derfor. Netop fordi ogsaa det ærede Medlem Hr. Sundbo fremstillede mig som Industriens særlige Talsmand — det var nu hans saglige Indlæg i denne Debat —, er det mig ikke ukærkomment at betone, at efter min Opfattelse er dog vel dette høje Ting først og fremmest Repræsentation for det danske Samfund og ikke, saaledes som Konsekvensen af Oppositionens Taktik maatte blive, en Filial, hverken af Arbejdsgiverforeningen eller De samvirkende Fagforbund. Vi maa og bør have Ret til at tage vor Stilling, ogsaa til et saadant Spørgsmaal, ganske frit under Ansvar overfor det hele Samfund, det Samfund, hvis Repræsentanter vi er.

Dahlgaard: Til de Udtalelser, som i Gaar fremkom som Kritik overfor den højtærede Ministers Fremgangsmaade ved Forelæggelsen af disse Lovforslag, gjorde den højtærede Minister i Dag den Bemærkning, at denne Fremgangsmaade i særlig Grad var dikteret af, at han vilde fastholde Rigsdagens Ret. Jeg tror, jeg tør sige til den højtærede Minister, at det ikke er Ministerens Opgave i denne Forbindelse. Den almindelige Mening vil sikkert være den, at Ministerens Opgave er at gaa til Rigsdagen med Konventionerne og meddele Regeringens Stilling til disse Konventioner. Saa kan den højtærede Minister være ganske rolig for, at Rigsdagen nok skal fastholde sin Ret til at tage sit Standpunkt. Jeg tror, som sagt, at dette vil være den almindelige Opfattelse af en Regerings Stilling overfor saadanne Forhold, og jeg kan da ogsaa sige, at det er en Stilling, som tidligere har været anerkendt af det Parti, den højtærede Minister tilhører. Der foreligger jo et Fortilfælde, hvor en Minister af Partiet Venstre har staaet overfor dette at skulle forelægge en international Konvention til Indarbejdelse i den nationale Lovgivning. Jeg skal saaledes nævne, at da det skete forud for Fabrikloven af 1913, fremsatte Hr. Jensen-Sønderup som Venstres Indenrigsminister

følgende Udtalelse, som jeg med den højtærede Formands Tilladelse vil oplæse: „Danmarks Stilling under Forhandlingerne om Berner-Konventionen var den, at de danske delegerede med Forbehold af Lovgivningsmagtens Sanktion stemte for, at Kvinders Natarbejde forbydes. Det er en Selvfølge, at jeg i saa Henseende har maattet føle mig bunden til den med Tilslutning af Danmarks delegerede vedtagne internationale Overenskomst i Bern.“ Se, det var et korrekt Standpunkt, som Venstres Minister den Gang indtog, og det staar i den mest skrigende Modsætning til det Standpunkt, som den højtærede Minister her har indtaget, og som jeg vil have Lov til at betegne som ganske uværdigt: at Ministeren møder her i Tinget uden at give Tinget Meddelelse om Ministeriets Stilling. Den højtærede Minister sagde om de Bemærkninger, jeg i Gaar fremkom med, at det syntes, som om jeg i særlig Grad havde lagt Vægt paa Grundigheden i disse Udvalgsforhandlinger — jeg syntes i øvrigt, at der var nogen Misundelse i den højtærede Ministers Stemme, da han sagde „Grundighed“. Jeg skal sige til den højtærede Minister, at jeg i lige Grad lagde Vægt paa Grundigheden, som for det Parti, jeg tilhører, er selvfølgelig, og paa den Velvillie, som jeg mente Rigsdagen maatte vise overfor en saadan international Konvention, ogsaa i Henhold til den Stilling, Rigsdagen tidligere har taget overfor 8 Timers Arbejdsdagen her i Danmark.

Maa jeg sige til det ærede Medlem Hr. Søren Qvist, at naar han i Dag fremsatte den Udtalelse, at kun Grækenland havde taget Konsekvensen af Konferencen i Washington, saa kommer det jo an paa, hvad man forstaar ved Konsekvensen. Hvis man derved kun forstaar dette ligefremme at ratificere Konventionen, er det jo rigtigt, men hvis man ved Konsekvensen forstaar Gennemførelsen af en Lov om 8 Timers Arbejdsdagen, er det ganske urigtigt, idet det ærede Medlem meget godt ved, at 8 Timers Arbejdsdagen er gennemført i de fleste af de omkring Danmark liggende Lande. Og naar det blev sagt, ogsaa af det ærede Medlem Hr. Drachmann, at der var en almindelig Tendens i disse Lande til at gaa bort fra det, som er vedtaget, i det hele taget en Tendens